

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce ve věci

žalobkyně: **R. A.**, nar. X, IČ X
s místem podnikání X
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2019, č. j. 11/2019-190-TAXI/3,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 26. 2. 2018, č. j. MHMP 297710/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků

podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“) za které jí byla uložena pokuta ve výši 150 000 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Konkrétně byla uznána vinnou z přestupků podle

- § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 nezajistila, aby při poskytování přepravy dne 27. 11. 2017 od 10:18 do 10:31 hodin, na trase z ulice Soukenická 34 v Praze 1 do ulice Havlíčkovo nám. v Praze 3, vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, bylo viditelně a čitelně označeno střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně;
 - § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování přepravy dne 27. 11. 2017 od 10:18 do 10:31 hodin, na trase z ulice Soukenická 34 v Praze 1 do ulice Havlíčkovo nám. v Praze 3, vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, bylo viditelně a čitelně označeno jménem a příjmením dopravce, umístěným na vozidle;
 - § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě tím, v rozporu s § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě nezajistila, aby při poskytování přepravy dne 27. 11. 2017 od 10:18 do 10:31 hodin, na trase z ulice Soukenická 34 v Praze 1 do ulice Havlíčkovo nám. v Praze 3, vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, bylo vybaveno měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna (dále jen „taxametr“).
2. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný změnil výši pokuty z 150 000 Kč na 100 000 Kč, dále změnil určení lhůty, ve které musí žalobkyně uhradit pokutu z 15 na 30 dní a ve zbytku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdil.
3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí závažnost jednání žalobkyně hodnotil jako vysokou. Zdůraznil, že žalobkyně svým protiprávním jednáním významně narušila zájem státu na vynucování daňové kázně, zasáhla jím i do práv na ochranu spotřebitele. Tím, že ve vozidle žalobkyně nebyl umístěn taxametr, žalobkyně nemohla zajistit ani plnění dalších základních zákonných povinností jako je zaznamenání skutečného průběhu přepravy do paměťové jednotky taxamtru, včetně způsobu účtování ceny jízdného cestujícím, a o celkovém hospodaření provozovatele taxislužby. Tím, že žalobkyně své vozidlo neoznačila střešní svítlnou s nápisem TAXI a jménem a příjmením dopravce zásadně ztížila kontrolní činnost příslušných orgánů i orientaci potenciálních zákazníků. Ohledně výše pokuty žalovaný poukázal na odůvodnění prvoinstančního správního orgánu, přičemž, s ohledem na zásadu předvídatelnosti rozhodování původně stanovenou pokutu ve výši 150 000 Kč snížil na 100 000 Kč s tím, že jde o pokutu ve výši, která je obvykle za obdobné přestupky při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů ukládána. Při stanovení výše pokuty bylo přihlédnuto i k tomu, že v době vydání napadeného rozhodnutí již bylo dlouhodobě známo, že poskytování přeprav prostřednictvím aplikace Uber není v souladu s právními předpisy České republiky a v případě poskytování přeprav pro cizí potřeby majících charakter taxislužby je nutno dodržovat zákon o silniční dopravě. Jako přítěžující okolnost vyhodnotil skutečnost, že žalobkyně již byla v minulosti za obdobné jednání pravomocně trestána (rozhodnutím žalovaného č. j.: 40/2017-190- TAXI/3 jí byla uložena pokuta ve výši 70 000 Kč). Polehčující okolnosti žalovaný spatřoval v tom, že žalobkyně

byla v době provedení přepravy držitelem oprávnění řidiče taxislužby s vydaným průkazem řidiče taxislužby a složila zkoušku řidiče taxislužby pro výkon této činnosti v Praze, kladně bylo hodnoceno, že přeprava byla provedena vozidlem evidovaným v evidenci vozidel taxislužby. Žalovaný připustil, že uložená pokuta bude pro žalobkyni citelná, nikoli však likvidační. S poukazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v č. j.: 1 As 9/2008 - 133 ze dne 20. 4. 2010 žalovaný uvedl, že žalobkyně nedoložila své osobní a majetkové poměry, ačkoli k tomu byla vyzvána, proto výši pokuty stanovil na základě své úvahy, kterou opřel o skutečnost, že mu není známo, že by poměry žalobkyně vybočovaly ze standardů ostatních dopravců podnikajících v oblasti taxislužby. V této souvislosti žalovaný poukázal i další závěr vyplývající z citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008 - 133 ze dne 20. 4. 2010, podle kterého „aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele“. Žalovaný rovněž poukázal na možnost požádat si o povolení splátkového kalendáře.

4. Pokud jde o naplnění znaků přestupkového jednání, žalovaný zdůraznil, že podstatnou okolností pro posouzení jednání žalobkyně jako porušení ve výroku citovaných ustanovení zákona o silniční dopravě bylo zjištění, že žalobkyně neuzavřela s cestujícími, kterými byli kontrolní pracovníci prvostupňového správní orgánu, smlouvu o přepravě splňující parametry § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Právě uzavření smlouvy o přepravě je totiž podmínkou *sine non qua* pro uplatnění výjimky z povinného vybavení vozidel taxislužby stanovené v ust. § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Samotná evidence vozidla jako vozidla bez taxamtru je přitom pouhou deklarací dopravce, že tímto vozidlem hodlá provozovat taxislužbu podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nikoli, že tak v konkrétním případě skutečně činí. Tento režim byl zákonem zaveden pro provádění přeprav, u kterých je z předem uzavřené písemné smlouvy jasné, s jakým dopravcem, za jakých podmínek a za jakou cenu uzavírá s cestujícími smlouvu. Není tedy nutné, aby vozidlo bylo označené, tudíž odlišitelné od běžných civilních vozidel, a aby cena byla účtována úředně ověřeným měřidlem. Pokud však nejsou splněny všechny podmínky § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, je povinností dopravce splnit všechny požadavky kladené na „klasickou“ taxislužbu. Cestující v taxislužbě jsou spotřebiteli ve smyslu § 1811 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Dle občanského zákoníku musí být spotřebiteli před uzavřením smlouvy sděleny podstatné náležitosti této smlouvy, především informace o tom, s jakým dopravcem bude uzavírat smlouvu a za jakých finančních podmínek. U klasické taxislužby se tyto informace dozví cestující z označení vozidla, respektive z ceníku.
5. Cestujícím byla v době poptávky po přepravě zaslána nabídka vygenerovaná aplikací Uber, z níž se dozvěděli křestní jméno řidiče, vozidlo, kterým bude přeprava provedena a cenové rozpětí za provedení přepravy. Její akceptací došlo k odsouhlasení stanovených podmínek provedení přepravy. Z pohledu zákona o silniční dopravě však nelze konstatovat, že by tato smlouva byla smlouvou podle § 21 odst. 4 tohoto zákona, a to z důvodu absence obsahových náležitostí. Po ukončení přepravy byla cestujícímu, který přepravu objednal, prostřednictvím jeho účtu v aplikaci zaslána faktura za přepravu, vystavená jménem dopravce na částku účtovanou za přepravu. Cestující se tak až po ukončení přepravy dozvěděli, kdo byl jejich dopravcem a konečnou cenu za přepravu, což je z pohledu plnění povinností stanovených § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nepřijatelné. Samotná žalobkyně přiznává, že v okamžiku objednání přepravy nebyla v předmětném případě známa konečná cena za přepravu, ale pouze cenové rozpětí. K námitce, že předmětné jízdné

žalobkyně nevyúčtovala, neboť jízdné bylo hrazeno společností provozující aplikaci Uber, a tedy se nemohla na úkor cestujících žádným způsobem obohatit a ani nemohla přispět k překročení maximální ceny jízdného, žalovaný uvedl, že mu nepřísluší řešit otázku účtování ceny a případných porušení jím vzniklých, nicméně pokud je dopravcem provozována podnikatelská činnost jeho vlastním jménem, nese zodpovědnost za veškeré úkony s tím spojené, tedy i za účtování ceny. Odpovědnosti ho nezavazuje ani tvorba ceny a její účtování jiným subjektem, neboť k provedení přepravy dochází jeho jménem, tudíž nelze z pohledu právních předpisů konstatovat, že se na této operaci nepodílí.

6. S odkazem na nálezy Ústavního soudu č. j. III. ÚS 4072/17 ze dne 5. 11. 2018, kterým Ústavní soud zrušil usnesení Vrchního soudu v Olomouci č. j.: 7 Cmo 185/2017-507 ze dne 27. 9. 2017, žalovaný uvedl, že tímto nálezem Ústavního soudu byl aprobován již dlouho správními orgány zastávaný názor, že přepravy prostředkované aplikací Uber svým charakterem naplňují definici taxislužby uvedenou v § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, tudíž je povinností dopravce splnit veškeré zákonné požadavky pro řádné provozování této činnosti.

II. Obsah žaloby

7. Žalobkyně v žalobě namítá, že správní orgány na posuzovaný případ nahlížely nesprávně jako na výkon „klasické“ taxislužby, ačkoli žalobkyně má vozidlo evidované dopravním úřadem jako vozidlo bez taxametru. Žalobkyně se nemohla dopustit vytýkaných přestupků, neboť tak by tomu mohlo být pouze tehdy, pokud by měla vozidlo evidováno dopravním úřadem jako vozidlo taxislužby s taxametrem. Nemohla se ani dopustit porušení zákonných ustanovení upravujících „klasickou“ taxislužbu, protože vykonávala pouze přepravu na základě předchozí smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. V této souvislosti žalobkyně poukázala na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017 - 507, a ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017 - 168, z nichž explicitně vyplývá, že přeprava skrze aplikaci Uber, není „klasickou“ taxislužbou, ale jedná se o jinou smluvní službu v oblasti dopravy. Žalobkyně v žalobě dále podrobně rozvádí důvody, proč má za to, že smlouva uzavřená prostřednictvím aplikace Uber splňuje veškerá kritéria kladená § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Žalobkyně neměla v úmyslu porušovat ustanovení zákona o silniční dopravě, o čemž svědčí i skutečnost, že měla vozidlo evidované dopravním úřadem jako vozidlo bez taxametru a také proto, že názory soudů, na které odkazuje žalovaný, nebyly v době jednání žalobkyně známy.
8. Žalobkyně dále v žalobě namítala, že rozhodnutí je založeno na kontrolním protokolu, který však není nadán presumpcí správnosti. Pokud nebyl proveden výslech kontrolující osoby, řízení je nezákonné.
9. Žalobkyně rovněž namítala, že žalovaný při ukládání trestu porušil zásadu *ne bis in idem*, podle níž nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro stejný skutek. Tato zásada byla porušena, neboť žalobkyně byla za stejný skutek potrestána i rozhodnutím MHMP ze dne 26. 2. 2018, čj. MHMP 299476/2018, kterým jí byla uložena sankce ve výši 50.000 Kč za porušení povinností dle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. Tímto jednáním byla porušena základní zásada trestního práva (právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin), která je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), v čl. 4 odst. 1 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž tuto zásadu je ve světle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a správních deliktech. Při posuzování totožnosti skutku není

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

rozhodující, že některé přestupky vycházející z jednoho skutku řeší různé správní orgány. V posuzované věci nadto nelze dovozovat, že by správní orgány ukládající tresty za porušení zákona o cenách a zákona o silniční dopravě za jeden skutek neměly možnost zjistit, že probíhají různá řízení o jednom skutku. Žalobkyni tak byla za jeden skutek uložena pokuta ve výši 150 000 Kč, přičemž taková výše sankce je již pro žalobkyně likvidační.

10. Konečně žalobkyně namítala, že jí byla uložena sankce v nezákonné výši. Žalobkyně namítá, že ačkoli žalovaný v náznacích uvedl, že přistoupil ke snížení výše pokuty a její výši určil i s ohledem na předchozí spáchání přestupků, stále neuvedl, jaké skutkově shodné jiné případy poměřoval a stále nesprávně vychází ve svých úvahách z předpokladů o porušení objektů přestupků, které však na dané jednání žalobkyně nedopadají. Ve výsledku je tak jeho rozhodnutí a stanovení výše pokuty postaveno na libovůli, je nezdůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalovaný ani neodůvodnil, co jej vedlo ke snížení sankce na 100 000 Kč. Žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, jestliže se odmítl vyjádřit k odvolacím námitkám ohledně přiměřenosti sankce, nadto správní orgány ani v jednom z rozhodnutí nezohlednily vzájemnou korelaci postihu dle zákona o cenách a dle zákona o silniční dopravě, byť se týkají stejného skutkového jednání. Žalobkyně je tak za jediné jednání fakticky trestána sankcí ve výši 150 000 Kč. Žalobkyně namítá, že není pravdou, že by vytýkané přestupky mířily na ochranu spotřebitelů, resp. k ochraně veřejného zájmu na řádném výběru daní, neboť doklady o provedené jízdě byly při kontrole poskytnuty a také byly vystaveny daňové doklady; práva spotřebitelů nebyla tudíž nijak omezena. Žalobkyně zdůrazňuje, že měla vozidlo evidované dopravním úřadem jako vozidlo bez taxametru, což dokládá, že měla v úmyslu dodržovat zákonná ustanovení vyplývající ze zákona o silniční dopravě. Rovněž odmítá poukazy žalovaného na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, když tato rozhodnutí se vůbec netýkala skutku vytýkaného žalobkyni, tudíž není možné paušalizovat úvahy o výši pokut jen z toho, že se jedná případně o přestupky v oblasti taxislužby. Ze stejného důvodu nejsou relevantní ani žalovaným zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ze dne 29. 2. 2012, č. j. 3 As 25/2011 - 68, ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013 - 66, ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 266/2014 - 41). Žalobkyně popřela, že by správní orgány při zvažování vlivu uložené pokuty do osobní a majetkové sféry žalobkyně postupovaly ve smyslu kritérií uvedených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, když podle citovaného rozhodnutí i v případě, že účastník odmítne doložit své majetkové poměry, mají správní orgány postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku. To však ani prvoinstanční správní orgán ani žalovaný neučinily a vůbec nerozvedly, jaké „*standards ostatních dopravců podnikajících v oblasti taxislužby*“ vzaly v úvahu. I tato úvaha žalovaného je proto bezobsažná a tedy nepřezkoumatelná. Argumentaci o možnosti rozložení platby pokuty na splátky žalobkyně považuje pro účely úvah o výši pokuty za zcela irrelevantní.
11. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, popř. změnil výši ukládané sankce.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vozidlo bylo v době kontroly evidováno dopravním úřadem podle § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě jako vozidlo taxislužby bez taxametru. Předpokladem pro využití výjimky z označení a vybavení vozidla podle citovaného ustanovení zákona o silniční dopravě je uzavření předchozí písemné

smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, nikoliv prohlášení dopravce při evidenci vozidla taxislužby, že tímto vozidlem bude poskytovat pouze přepravy na základě předchozí písemné smlouvy. Smlouva o provedení přepravy byla v posuzované věci uzavřena prostřednictvím aplikace Uber, neobsahovala zákonem stanovené náležitosti a nebyla v rámci kontroly ani v průběhu správního řízení předložena. Zásadním nedostatkem této smlouvy byl údaj o ceně, přičemž sama žalobkyně přiznala, že cestujícím byla před provedením přepravy známa pouze odhadovaná cena jízdného, resp. rozpětí maximální ceny, což však odporuje § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. K osobě dopravce žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že v posuzovaném případě nebyla cestujícím osoba dopravce v okamžiku objednání přepravy známa; znal pouze osobu řidiče, vozidlo a cenové rozpětí. S tím, kdo byl dopravcem, se cestující mohl seznámit až prostřednictvím zaslané faktury, kterou si musel stáhnout z uživatelského účtu. Žalobkyně tedy neprovedla přepravu v souladu s § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a nemohla tak využívat výjimku z označení a vybavení vozidla.

13. Žalovaný dále uvedl, že protokol o kontrole není veřejnou listinou, ve správním řízení byly založeny i jiné důkazy (faktura za přepravu, fotodokumentace, výpis z veřejného rejstříku), ze kterých plynou skutečnosti zachycené v protokolu. Žalobkyně nesporně skutkový stav, proto výslech kontrolního pracovníka nebylo třeba provádět. Žalobkyně v rámci správního řízení žádné důkazy nenavrhla.
14. K námitce týkající se porušení zásady *ne bis in idem* žalovaný uvedl, že ve věci nejde o totožnost skutku, když žalobkyně ve věci spáchala dva skutky, kterými porušila dva okruhy zákonem chráněných zájmů. Stran tvrzení o nevyjádření se k sankci, která žalobkyni hrozila dle zákona o cenách, uvedl, že mu nebylo známo, zda v dané věci bylo zahájeno správní řízení, případně jaký byl jeho výsledek. Z tohoto důvodu nemohl být výsledek předmětného řízení při ukládání sankce zohledněn. Žalobkyně tuto skutečnost zmínila až v žalobě.
15. Dle žalovaného byla výše pokuty uložena s ohledem na skutkové okolnosti případu, přičemž nebylo nezbytné v napadeném rozhodnutí odkazovat na skutkově obdobné případy, neboť ty jsou žalobcovu zástupci známy. Zástupce žalobkyně zastupuje téměř všechny dopravce využívající aplikaci Uber, proto je s rozhodovací praxí obeznámen. Sankce za protiprávní jednání, jichž se dopravci dopouští v souvislosti s používáním aplikace Uber, byly postupně zvyšovány, jelikož zjevně neplnily dostatečnou generálně preventivní funkci. Ke snížení pokuty žalovaný přistoupil z důvodu, aby byla zohledněna povaha a závažnost spáchaných přestupků, doba jejich spáchání, jako polehčující okolnost bylo zohledněno, že žalobkyně byla v pozici řidiče držitelem oprávnění řidiče taxislužby s vydaným průkazem řidiče taxislužby a složila zkoušku řidiče taxislužby, jakož i skutečnost, že vozidlo bylo pro žalobkyni evidované jako vozidlo taxislužby. Jako přítěžující okolnost žalovaný posoudil skutečnost, že žalobkyně byla za obdobná porušení zákona o silniční dopravě v minulosti již trestána, a proto ji uložil ve výši mírně vyšší než obvykle odpovídající pokutám ukládaným za obdobné přestupky ve čtvrtém čtvrtletí roku 2017. Žalobkyni uložená pokuta tak nevybočuje z běžné rozhodovací praxe a úvaha o její výši není nepřezkoumatelná.
16. Stran námítky nedostatečného zkoumání likvidačního charakteru pokuty žalovaný uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti o svých osobních a majetkových poměrech. V případě nespolutpráce účastníka řízení nemá správní orgán možnost zjistit osobní a majetkové poměry účastníka, proto jsou stanovovány odhadem s odkazem na rozhodovací praxi. Prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí citoval rozhodnutí správních soudů, která považovala pokuty ve výši 50 000 v roce 2011, 70 000 Kč

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

v roce 2013 či 100 000 Kč v roce 2014 při výkonu taxislužby za přiměřené. S přihlédnutím k inflaci a ke skutečnosti, že žalobkyně neučinila žádnou snahu prokázat opak, dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí k závěru, že pokuta uložená ve výši 100 000 Kč nemůže být bez dalšího pro žalobkyni likvidační.

IV. Ústní jednání

17. Při ústním jednání před soudem konaném dne 19. 4. 2023 právní zástupce žalobkyně odkázal na obsah podané žaloby a setrval na návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalovaný stručně shrnul skutkový stav věci a odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Rovněž dodal, že žalobkyně byla přichycena při obdobném protiprávním jednání podruhé (první pokuta jí byla pravomocně uložena rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 5. 2017), což žalovaný zohlednil při ukládání pokuty.
18. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) neprovedl důkazy rozhodnutími žalovaného za stejné období, neboť žalobce ani na výzvu soudu při ústním jednání nespecifikoval, jaké konkrétní rozhodnutí chce k důkazu provést. Jedná se tak o nekonkrétní důkazní návrh. Žalobce k tomu uvedl, že nemá databázi správních rozhodnutí, a proto nemůže konkrétní rozhodnutí určit. Soudu je však z úřední činnosti známo (např. řízení vedené městským soudem pod sp. zn. 5 A 85/2019, 5 A 167/2019, 5 A 2/2020 ad.), že zástupce žalobce zastupuje v případech týkajících se aplikace Uber velké množství jiných subjektů, a to již ve fázi správního řízení, proto není pravda, že by nebyl schopen označit konkrétní správní rozhodnutí, jež požaduje k důkazu provést. Soud naopak při ústním jednání provedl důkaz rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 26. 2. 2018, č. j. MHMP 299476/2018, z něhož zjistil, že žalobkyně byla shledána vinnou za
 - porušení § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 5 odst. 2 v zákona o cenách, v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby, při poskytování přepravy dne 27. 11. 2017 od 10:18 do 10:31 hodin, na trase z ulice Soukenická 34 v Praze 1 do ulice Havlíčkovo nám. v Praze 3, vozidlem taxislužby tovární značky Škoda Superb, účtovala částku 226,15 Kč, ačkoli byla oprávněna účtovat částku v maximální výši 176 Kč, a
 - porušení § 16 odst. 1 písm. h) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, kterého se dopustila tím, že v rozporu s § 13 odst. 2 v zákona o cenách, při poskytování přepravy dne 27. 11. 2017 od 10:18 do 10:31 hodin, na trase z ulice Soukenická 34 v Praze 1 do ulice Havlíčkovo nám. v Praze 3, neoznačila vozidlo taxislužby tovární značky Škoda Superb, cenou, kterou uplatňovala v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávanému jednotkovému množství a určeným podmínkám,tedy za skutek jiný než který je předmětem tohoto řízení.

V. Posouzení žaloby

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Městský soud na úvod poznamenává, že otázkami vznesenými v nyní podané žalobě se zabýval již opakovaně v mnoha svých rozsudcích (namátkou např. rozsudky ze dne 14. 11.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

2019, č. j. 10 A 121/2017 - 39 a č. j. 10 A 158/2017 - 37, ze dne 19. 12. 2022, č. j. 10 A 73/2019-98, ze dne 17. 6. 2021, č. j. 15 A 91/2019-22, ze dne 11. 10. 2021, č. j. 10 A 178/2019-20 či ze dne 16. 12. 2021, č. j. 15 A 54/2019-22). Soud po posouzení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že není důvod se od svých předchozích rozhodnutí odklánět, a z tohoto důvodu částečně, s přihlédnutím ke specifickým nyní projednávané věci, přejal závěry ze svých předcházejících rozhodnutí, na které bude pro úplnost odkazovat.

21. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud proto ověřil jejich tvrzení o něm ze spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.

V. A Námitky týkající se uplatnění výjimky podle § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě

22. Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným byla otázka, zda bylo možné přepravu provedenou žalobkyní považovat za smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Pokud by tomu tak bylo, nevztahovaly by se na žalobkyni povinnosti týkající se označení a vybavení vozidla taxislužby, za jejichž porušení byla sankcionována v napadeném rozhodnutí.
23. V této souvislosti je předně třeba poukázat na definici taxislužby, kterou se dle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě rozumí osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.
24. Dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě je dopravce „povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).“
25. Ustanovení § 21 odst. 4 bylo do zákona o silniční dopravě vloženo novelou č. 102/2013 Sb., přičemž dle důvodové zprávy dané ustanovení „zohledňuje určitá specifika dopravy vozidly do 9 osob včetně řidiče, u nichž se cena zpravidla neodvíjí od ujeté vzdálenosti a času, nejedná se o veřejnou dopravu a objednávky nejsou přijímány řidičem operativně na ulici nebo prostřednictvím dispečinku. V této dopravě jsou si strany smlouvy o přepravě známy a spotřebitel není u tohoto typu přepravy ohrožen na výši účtovaného jízdného, jako je tomu u „klasické“ taxislužby. (...) Tato varianta (...) nezavádí zbytečné povinnosti a náklady podnikatelům v taxislužbě, kteří se rozhodnou poskytovat pouze výše uvedenou příležitostnou dopravu (jedná se zejména o přepravu limuzínami a luxusními vozy na svatby, firemní akce, party apod. příležitosti). Na druhou stranu se jedná o určitou výjimku, které by mohlo být zneužito nepoctivými taxikáři, kteří by se začali vydávat za tuto „luxusní, příležitostnou“ taxislužbu, aby nemuseli používat taxametr. Tím by v případě realizace takové přepravy mohl být ohrožen zájem na ochraně spotřebitele. Proto je v rámci této varianty navržena přesná a přísná úprava této výjimky tak, aby naplnila svůj účel – výjimku umožnit pouze v důvodných případech, kdy se nejedná o „klasickou“ taxislužbu, tzn. kdy je sepsána písemná smlouva mezi smluvními stranami – dopravcem a objednatel.“

26. Vzhledem ke znění § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, jakož i vzhledem ke znění části důvodové zprávy citované výše, bude pro posouzení režimu přepravy stěžejní, zda mezi objednatelem a žalobkyní došlo k uzavření předchozí písemné smlouvy, a to tak, aby takováto smlouva odpovídala požadavkům formulovaným v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, jakož i obecným pravidlům pro uzavírání smluv vyplývajícím z občanského práva.
27. V souvislosti s posouzením, zda byla uzavřena písemná smlouva, žalobkyně poukazovala na související ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*občanský zákoník*“), upravující uzavírání smluv. Takto je dle § 562 odst. 1 občanského zákoníku písemná forma zachována i při právním jednání učiněném elektronickými nebo jinými technickými prostředky umožňujícími zachycení jeho obsahu a určení jednající osoby. Dle § 1724 odst. 1 občanského zákoníku smlouvou projevují strany vůli zřídit mezi sebou závazek a řídit se obsahem smlouvy. Dle § 1725 občanského zákoníku je smlouva uzavřena, jakmile si strany ujednaly její obsah. V mezích právního řádu je stranám ponecháno na vůli svobodně si smlouvu ujednat a určit její obsah. Dle § 1731 občanského zákoníku z návrhu na uzavření smlouvy (dále jen „*nabídka*“) musí být zřejmé, že ten, kdo jej činí, má úmysl uzavřít určitou smlouvu s osobou, vůči níž nabídku činí. Dle § 1740 odst. 1 občanského zákoníku osoba, které je nabídka určena, nabídku přijme, projeví-li s ní včas navrhovatel souhlas. Mlčení nebo nečinnost samy o sobě přijetím nejsou. Dle § 1767 odst. 1 občanského zákoníku má-li podle smlouvy dlužník plnit třetí osobě, může věřitel požadovat, aby jí dlužník splnil.
28. Proces objednání přepravy je zřejmý z kontrolního protokolu o předmětné přepravě ze dne 27. 11. 2017 (graficky znázorněno ve výstupech z aplikace, jež jsou součástí správního spisu). Při objednávání kontrolní jízdy v rámci telefonní aplikace Uber byly zprvu vidět pouze údaje o výchozím a cílovém místě přepravy a orientačních cenách za tři možné druhy přepravy Uber Pop, Uber Select a Uber Black. V tento okamžik má objednatel možnost pouze rozhodnout se pro jeden ze tří nabízených druhů přepravy a tento si objednat, k čemuž v posuzované věci došlo kliknutím na tlačítko „*POTVRDIT UBER BLACK*“. Jakmile objednatel potvrdil objednávku přepravy prostřednictvím kliknutí na zmiňované tlačítko, teprve poté se zobrazily údaje o dopravci, řidiči a vozidle, a to v konkrétním případě pouze křestní jméno řidiče a SPZ vozidla. Okamžik kliknutí na toto tlačítko a potvrzení objednávky přepravy by tedy měl představovat okamžik uzavření smlouvy. To ostatně odpovídá také ustanovením občanského zákoníku, na která žalobkyně odkazovala. Konkrétní údaje o přepravci a částce za přepravu byla cestujícímu, který přepravu objednal, seznatelná až poté, co mu byla prostřednictvím jeho účtu v aplikaci zaslána faktura za přepravu, vystavená jménem dopravce na částku účtovanou za přepravu. Cestující se tak až po ukončení přepravy dozvěděli, kdo byl jejich dopravcem a jaká byla konečná cena za přepravu.
29. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že v okamžik uzavření smlouvy objednateli nebyla známa druhá smluvní strana, obdobně, mu nebyla známa jiná než pouze orientační výše jízdného. S ohledem na podstatné náležitosti smlouvy o přepravě tak jak je stanoví výše citované ust. § 21 odst. 4, tedy, že ze smlouvy musí být seznatelné a) údaje o přepravovaných osobách, b) datum přepravy, c) údaje o trase přepravy, d) cena přepravy, případně způsob jejího určení, je zřejmé, že tyto náležitosti splněny nebyly.
30. Pokud jde o podmínkou písemnosti dané smlouvy a podmínku, aby vozidlo v den, kdy je poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna nebo jejich

kopíemi, soud uvádí, že ačkoli žalobkyně v průběhu řízení tvrdila, že smlouva byla uzavřena v písemné podobě, tuto správním orgánům ani soudu nikdy nepředložila. Ani splnění této podmínky tedy nebylo prokázáno.

31. Konečně, ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě rovněž stanoví podmínku, že smlouva o přepravě nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Soud se v této otázce plně ztotožňuje s výkladem provedeným městským soudem v rozsudku ze dne 11. 10. 2021, č. j. 10A 178/2019-20, body 68. až 71., ve kterém desátý senát dospěl k závěru, že „výklad pojmu „bezprostředně“ v kontextu citovaného stanovení má svůj (logický a účelový) význam pouze v tom smyslu, že smlouva dle § 21 odst. 4 zákona zkrátka nemá být sjednána v krátkém časovém odstupu před přepravou. Ke sjednání přepravy dle tohoto ustanovení tedy nemá docházet bezprostředně (ať už ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě) před uskutečněním přepravy, tj. ve významu časovém, jinými slovy vyjádřeno „neprodleně před zahájením přepravy“.“ Tomuto výkladu ostatně odpovídá i důvodová zpráva citovaná v odst. 25 výše.
32. Z podkladů ve správním spise vyplývá, že podstata objednání a uskutečnění přepravy „klasické“ taxislužby a přepravy přes mobilní aplikaci Uber, jak byl tento proces popsán výše, je prakticky totožná. V obou případech je přeprava uskutečněna především bezprostředně po jejím objednání. Právě z časového hlediska nelze mezi těmito způsoby přepravy (mezi taxislužbou a přes mobilní aplikaci Uber) činit zásadní rozdíly – v obou případech je přeprava objednána bezprostředně před přepravou.
33. Jelikož smlouva přes dotčenou aplikaci bezpochyby byla uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy, nesplňovala náležitosti stanovené zákonem o silniční dopravě. V daném případě se tedy nemohlo jednat o smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Smlouvě navíc chyběly natolik podstatné náležitosti, jako je výše ceny či alespoň způsob jejího určení a v době uzavření smlouvy objednateli nebyla vůbec známa druhá smluvní strana. Městský soud je proto názoru, že smlouva v projednávané věci vůbec nesplňovala náležitosti § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.
34. K argumentu žalobkyně, že písemná smlouva byla v elektronické podobě uložena v rámci aplikace Uber, a tedy byla po celou dobu přepravy ve vozidle ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, je nutno uvést, že k uzavření smlouvy sice došlo kliknutím na tlačítko „POTVRDIT UBER BLACK“, avšak nejednalo se o smlouvu, která by splňovala všechny zákonné požadavky. Smlouvu samotnou si pak lze z aplikace stáhnout teprve po ukončení přepravy. Fakticky tedy po dobu přepravy smlouva dostupná není. Nadto, žalobkyně v průběhu celého správního řízení takto vygenerovanou smlouvu ani nepředložila. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobkyně v průběhu celého správního řízení ani v podané žalobě či při ústním jednání nenavrhla provedení důkazu jí tvrzenou smlouvou. Neunesla tak důkazní břemeno ohledně svého tvrzení o uzavření písemné smlouvy, neboť neprokázala, že by předchozí písemná smlouva, splňující požadavky dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, byla, byť elektronicky, s cestující uzavřena, a to navzdory skutečnosti, že bylo jeho povinností mít vozidlo touto smlouvou vybaveno.
35. Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 9. 2020, č. j. 9 A 155/2019-41, soud „nezpochybňuje, že předchozí písemnou smlouvu bylo možné uzavřít v elektronické formě, ovšem jak uvedeno výše, taková smlouva ve věci žalobkyně nevznikla. V této souvislosti lze odkázat i na Memorandum o porozumění při zajišťování přepravních služeb na území České republiky, na něž se žalobkyně v průběhu řízení odvolával. V memorandu společnost Uber mj. deklarovala svou

ochotu a připravenost přizpůsobit své podnikání zákonu o silniční dopravě a provést změny v mobilní aplikaci Uber tak, aby odpovídala tzv. smluvnímu režimu dle § 21 odst. 4 téhož zákona. Memorandum bylo přijato dne 30. 4. 2018, tedy až po dni spáchání projednávaných přestupků, z čehož lze podřídně dovodit, že ke dni spáchání přestupků mobilní aplikace Uber těmto požadavkům nevyhovovala. Pro úplnost soud uvádí, že nová zákonná pravidla pro poskytování přepravy na základě aplikace Uber byla do zákona o silniční dopravě zavedena novelou č. 115/2020 Sb., i ta však zachovala povinnost sdělit objednateli ještě před objednáním přepravy konečnou cenu za tuto přepravu a dále údaje o dopravci, kterými jsou jeho jméno a příjmení, obchodní firma nebo název, adresa sídla a identifikační číslo. V aktuálně účinném znění zákona o silniční dopravě jsou tedy pro dopravce využívající aplikaci Uber tyto povinnosti stanoveny zcela výslovně.“

36. K poukazu žalobkyně na to, že měl vozidlo evidováno jako vozidlo bez taxamtru, se soud plně ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí na str. 3. Prohlášení dopravce ve smyslu § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě má povahu čestného prohlášení, že bude vozidlem poskytována pouze přeprava na základě předchozí písemné smlouvy. Pokud tomu tak v budoucnu není a dopravce fakticky provozuje „klasickou“ taxislužbu, samo toto prohlášení jej nemůže zbavit povinností uvedených v § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě.
37. K poukazu žalobkyně na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 7 Cmo 185/2017, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136, který rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci překonává a ve kterém NSS o povaze přepravy přes aplikaci UBER zaujal stanovisko, že „[p]řeprava osob uskutečněná řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamená to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak.“ Tentýž soud pak pokračoval, že „[m]ěstský soud tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobkyně uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevypovídají. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci.“ (podtržení doplněno). Jinými slovy řečeno, z citovaného rozsudku plyne, že pokud faktická povaha činnosti žalobkyně naplňovala činnost taxislužby, musela se řídit zákonem stanovenými pravidly pro výkon taxislužby. Pro úplnost věci soud dodává, že citované rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 7 Cmo 185/2017 bylo následně zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17 (N 178/91 SbNU 217).
38. Z ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě plyne, že dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Podle odstavce 2 věty první uvedeného ustanovení dopravce při provozování taxislužby nesmí použít vozidlo taxislužby, které pro něj není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
39. Podle § 21 odst. 3 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o silniční dopravě je dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlo taxislužby bylo viditelně a čitelně označeno 1. střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně a 2. jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na

vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby.

40. Podle § 21 odst. 3 písm. d) bodu 1 zákona o silniční dopravě je pak dopravce v takovém případě současně povinen zajistit, aby vozidlo taxislužby bylo vybaveno měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna.
41. Porušením těchto povinností může dojít k naplnění znaků skutkové podstaty přestupků podle § 35 odst. 1 písm. e) a podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě.
42. Za daného skutkového stavu soud přisvědčuje žalovanému v tom, že přeprava realizovaná prostřednictvím aplikace Uber svým charakterem odpovídala poskytnutí taxislužby ve smyslu § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Obdobný závěr vyplývá z rozhodovací praxe zdejšího soudu. Podle rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 158/2017-37 *„aplikace Uber toliko s cílem provozní úspory přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturaci samotného jízdného podle skutečných podmínek parametricky cenotvorně ovlivňujících výslednou cenu. (...) Nebyla-li žalobcem poskytnutá přeprava spolujízdou, nýbrž představovala úplatně poskytnutou přepravní službu povahy taxislužby, v níž úlohu dispečinku plnila aplikace organizátora celého systému přepravy UberBlack, musela z povahy věci podléhat zákonné úpravě taxislužby tak, jak ji pro všechny dopravce jednotně stanovil zákon o silniční dopravě“*.

V. B Námitky týkající se použití kontrolních zjištění

43. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány pochybily, pokud rozhodnutí o pokutě opřely o zjištění zachycená v kontrolním protokolu a neprovedly výslech příslušného kontrolního pracovníka. Také těmito námitkami se soud v minulosti opakovaně zabýval, přičemž na dříve vyslovených názorech setrvává (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 5. 10. 2020, č. j. 10 A 190/2019 – 50, ze dne 5. 10. 2020, č. j. 10 A 187/2019 – 51, ze dne 17. 6. 2021, č. j. 15 A 91/2019-22, ze dne 11. 10. 2021, č. j. 10 A 178/2019-20 ze dne 16. 12. 2021, č. j. 15 A 54/2019-22, či ze dne 19. 4. 2023, č. j. 5 A 85/2019).
44. Protokol o kontrole je v souladu s § 12 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), povinně pořizovaným výstupem celé kontroly, který shrnuje skutečnosti vztahující se k vykonané kontrole a jehož jádrem je kontrolní zjištění, tedy zjištěný stav věci s uvedením nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny, včetně uvedení podkladů, ze kterých tato kontrolní zjištění vycházejí. Protokol o kontrole, resp. výsledky kontroly zachycené v protokolu o kontrole včetně podkladů, ze kterých kontrolní zjištění vycházejí, bývají podkladem v navazujícím správním řízení. V souladu s § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) platí, že *„v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku“*. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném od 1. 7. 2017, v § 51 odst. 4 výslovně počítá s tím, že v případech, kdy bude řízení navazovat na výkon kontroly, není třeba předmětným protokolem již provádět dokazování. Z uvedeného je tedy zřejmé, že pokud nebyly skutkové poznatky plynoucí z protokolu o kontrole a jeho příloh

zpochybněny, bylo možné vyjít z obsahu tohoto protokolu v rámci posuzování rozhodných skutkových otázek i v navazujícím správním řízení.

45. Soud považuje za stěžejní, že protokol o kontrole a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy, včetně skutkových okolností rozhodných pro navazující právní závěry. Správní orgány nemusí v každém případě bezpodmínečně vyslechnout pracovníky kontrolního orgánu či jiné osoby, které zjistily určité jednání. Takový postup je namístě jen v těch případech, kdy je skutkový děj výrazně zpochybňován, a mohou tak být dány důvodné pochybnosti o průběhu daného jednání.
46. S ohledem na uvedené, kdy skutkový děj zpochybňován nebyl, se správní orgány nedopustily procesního pochybení při zjišťování skutkového stavu. Své rozhodnutí navíc neopřely výhradně o zjištění zachycená v kontrolním protokolu, přihlíděly rovněž k dalším podkladům shromážděným v rámci kontroly, konkrétně k faktuře vystavené za příslušnou přepravu, k výstupům z veřejných rejstříků týkajících se žalobkyně a k fotodokumentaci pořízené při kontrole. Vzhledem k tomu, že na základě výše uvedených podkladů byl zjištěn stav věci, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti, nebylo nezbytné provádět další dokazování. Žalobkyně neuvádí, jak by výslech kontrolního pracovníka nebo přizvané osoby mohl být podstatný pro rozhodnutí ve věci. Soud sám důvod pro výslech těchto osob nespatřuje.
47. Za této situace nelze danou námitku považovat za důvodnou.

V. C Námitka porušení zásady ne bis in idem

48. Městský soud konstatuje, že i touto námitkou se již opakovaně zabýval, např. v rozsudcích ze dne 19. 12. 2022, č. j. 10 A 73/2019-98 či ze dne 17. 6. 2021, č. j. 15 A 91/2019-22, dospěl k jednoznačnému závěru, že tato námitka není důvodná. Vzhledem k tomu, že co do skutkové části je nyní projednávána věc de facto totožná a soud neshledal ani žádné jiné důvody, pro které by se měl od svých dřívějších závěrů odchýlit, vycházel z výše odkazovaných rozsudků a jejich odůvodnění.
49. Se zřetelem k tomu, že v obecné rovině není otázka použitelnosti zásady zákazu dvojího postihu v téže věci i v řízení o přestupcích mezi účastníky spornou, soud toliko stručně připomíná závěry vyslovené v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 - 25, v němž Nejvyšší správní soud přehledně shrnul východiska posuzování překážky dvojího postihu za stejný skutek. Konstatoval, že „*zásada ne bis in idem – tedy právo nebýt souzen nebo potrestán dvakrát za týž čin – je na ústavní úrovni zakotvena v čl. 40 odst. 5 Listiny. Povinnost ctít uvedenou zásadu dále plyne z mezinárodních závazků České republiky, zejména z čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, podle nějž „[n]ikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu“.* Ačkoliv uvedená ustanovení hovoří pouze o „trestním stíhání“ či „trestním řízení“, danou zásadu je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech, jak opakovaně potvrdil Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44, č. 1038/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011-163).“
50. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku vyjádřil i k samotnému jádru argumentace žalobkyně, která poukazovala na to, že judikатурní praxe ESLP zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech

totožném skutku (*identical facts, mêmes faits*), a zdůrazňoval, že ve světle této rozhodovací praxe je pojem „totožnost skutku“ třeba vyložit nejen ve smyslu trestněprávním (dovozovaném v České republice), ale také, a to především, s ohledem na pojem vykládaný ESLP, který je poněkud odlišný. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 – 25 k předestřeným otázkám uvedl, že „článek 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě ani žádné jiné ustanovení Úmluvy nijak blíže nespecifikuje totožnost činu („idem“). Evropský soud pro lidská práva proto přistoupil ke sjednocení své vnitřně rozporné judikatury k dané otázce rozsudkem velkého senátu ze dne 10. 2. 2009, *Zolotukhin proti Rusku*, stížnost č. 14939/03, Reports 2009, v němž po shrnutí judikатурních linií odmítl přístup vycházející z právní kvalifikace deliktu s tím, že takový přístup je příliš restriktivní vůči právům jednotlivce. Podle Evropského soudu pro lidská práva tak čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý „trestný čin“, pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku (srov. zejména body 81 a 82 citovaného rozsudku)“.

51. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „jak je třeba ve světle rozsudku *Zolotukhin proti Rusku* přistupovat k výkladu zásady *ne bis in idem*, vymezil Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku čj. 1 As 125/2011-163. Vycházel přitom z české trestněprávní doktríny, která tradičně při interpretaci uvedeného pojmu za podstatu skutku považuje právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. Momentem, který dělí pachatelovo jednání na různé skutky, je tedy následek významný z hlediska (trestního) práva a rozlišuje mezi skutkem *de facto* a skutkem *de iure*. Skutek *de facto* představuje skutkový děj, zahrnující skutkové okolnosti konkrétního případu „tak jak se stal“, bez ohledu na jejich trestněprávní relevanci. Skutkem *de iure* je naopak souhrn trestněprávně relevantních skutečností odlišitelný od jiného skutku *de iure* téhož pachatele. Při posuzování totožnosti skutku je pak určující skutek *de iure*. Nejvyšší správní soud se k tomuto trestněprávnímu pojetí jednoty skutku v citovaném rozsudku přiklonil, ačkoliv velký senát Evropského soudu pro lidská práva v rozsudku *Zolotukhin proti Rusku* uvedl, že při posuzování zásady *ne bis in idem* odmítá přístup kladoucí důraz na právní kvalifikaci deliktu, Nejvyšší správní soud přesto za rozhodný komparátor pro stanovení prvku *idem* považuje skutek *de iure*“ (pozn.: podtržení doplněno). Nejvyšší správní soud doplnil, že „k obdobným závěrům ...dospěl v rozsudku ze dne 10. 2. 2011, čj. 9 As 67/2010-74, v němž se rovněž zabýval výkladem rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Zolotukhin proti Rusku*. Na jeho podkladě konstatoval, že stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat je přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 Protokolu č. 7 Úmluvy o uplatnění zásady *ne bis in idem*“ (pozn.: podtržení doplněno).
52. V návaznosti na shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavřel, že „z uvedených závěrů vyplývá, že čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě zakazuje stíhání pro druhý trestný čin (včetně deliktu trestněprávní povahy), pokud je tento druhý trestný čin založen na totožném či v podstatných rysech totožném skutku. Podstatou skutku je přitom právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek. K tomu, aby bylo možné postihnout pachatele na základě totožného jednání za dva různé delikty, nestačí samotná existence dvou formálně odlišných skutkových podstat deliktu. Teprve odlišnost v právně významném následku jednání zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení“ (pozn.: podtržení doplněno).
53. Soud se s uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje, neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchýlovat a pro stručnost na ně odkazuje.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

54. Vycházejí z uvedených závěrů, nemohl soud žalobkyni přisvědčit v tom, že by byla v nyní posuzované věci nepřipustně opakovaně postihnuta za tentýž skutek. Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 26. 2. 2018, č. j. MHMP 299476/2018 byla žalobkyni podle § 16 odst. 4 písm. a) a b) zákona o cenách uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, a to za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách a za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o cenách. Žalobkyně byla tedy v daném případě postihnuta za skutek spočívající v účtování vyšší než maximální dovolené ceny, resp. za porušení povinnosti při označování zboží cenami, spočívající v neoznačení vozidla právními předpisy požadovanými údaji, kterými mělo dojít k právně relevantnímu následku v podobě poškození zákonem chráněných zájmů v oblasti regulace cen.
55. Jakkoli se měla žalobkyně uvedených jednání dopustit v rámci přepravy poskytované tentýž den, týměž vozidlem a na téže trase, tedy jednáním v místní a časové souvislosti s jednáními, za něž byla postihnuta v nyní posuzované věci (jednání spočívající v opomenutí označit vozidlo taxislužby povinnými náležitostmi a vybavit jej měřicí sestavou taxametru, kdy cestující nebyl informován o osobě dopravce, se kterým jako zákazník vstupuje do jednání o přepravě, byla ztížena identifikace vozidla pro kontrolní orgány a v důsledku absence taxametru nebyl zaznamenán skutečný průběh přepravy, čímž mělo dojít k právně relevantnímu následku v podobě poškození zákonem chráněného zájmu na řádném výkonu daného segmentu podnikatelské činnosti, v daném případě přepravních služeb poskytovaných formou taxislužby), tyto skutky se nikoli nepodstatně odlišují v rozhodných okolnostech, a to jak v části samotných jednání žalobkyně, tedy projevů její vůle ve vnějším světě, tak především v podobě jejich právně relevantních následků.
56. Za této situace a ve světle závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem ve shora zmíněném rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 6 As 106/2014 – 25, nebylo možné přisvědčit žalobkyni, že byla v nyní posuzované věci opakovaně postihnuta za tentýž skutek. Správní orgány tedy svým postupem neporušily pravidla vyplývající z čl. 40 odst. 5 Listiny ani z čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.

V. D Námitky týkající se sankce

57. Žalobkyně namítá, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se v něm odmítl vyjádřit k námitkám žalobkyně ohledně přiměřenosti sankce, navíc za situace, kdy žalobkyni byla rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 26. 2. 2018, č. j. MHMP 299476/2018, uložena sankce ve výši 50 000 Kč za porušení zákona o cenách, přičemž toto jednání mělo vyplývat ze stejného skutkového základu. Žalobkyně doplnila, že v daném případě je postihována za jeden skutkový základ sankcemi ve výši 100 000 Kč a ve výši 50 000 Kč a správní orgán ani v jednom z rozhodnutí nezohlednil jejich vzájemnou korelaci, přestože se jedná o sbíhající se přestupky. Správní orgány tak opomíjí, že žalobkyně je fakticky trestána sankcí ve výši 150 000 Kč.
58. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že v rámci úvah o přiměřenosti uložené sankce posuzoval i odvolací námitku žalobkyně týkající se skutečnosti, že jí byla rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 26. 2. 2018, č. j. MHMP 299476/2018, uložena sankce za porušení cenových předpisů ve výši 50 000 Kč, současně však uvedl, že mu není známo, zda a jakým způsobem bylo rozhodnuto o jejím případném odvolání a zdůraznil, že je především na dopravci, aby doložil své majetkové poměry a dopad uložené pokuty. Není tedy pravdou, že se žalovaný odmítl vyjádřit k námitkám žalobkyně a zatížil tak rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

59. Správní orgány přitom nepochybily, pokud při stanovení výše pokuty dle zákona o silniční dopravě nepřihlédly k pokutě, která byla žalobkyni uložena za porušení cenových předpisů. Je tomu tak proto, že v souladu s § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky tato povinnost dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud o více skutcích nebylo rozhodnuto ve společném řízení, ač tomu tak být mohlo. Společné řízení přitom v souladu s § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky má být vedeno tehdy, pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný týž správní orgán. V těchto případech má správní orgán povinnost vzít v potaz správní trest uložený v jiném řízení a v souladu s asperační zásadou uložit za oba přestupky souhrnný trest. V projednávané věci však taková situace nenastala, neboť žalobkyně se dopustila přestupků týkajících se různých oblastí veřejné správy, k jejichž projednání je ve druhém stupni příslušný odlišný správní orgán (Ministerstvo dopravy a Ministerstvo financí). Soud nepopírá, že pokuty uložené v rámci jiných řízení mají dopad na majetkovou situaci žalobkyně, dává však žalovanému rovněž za pravdu, že bylo především na žalobkyni, aby doložila své majetkové poměry a dopad uložené pokuty, což ani po výzvě neučinila.
60. K námitce žalobkyně, že jí správní orgány uložily pokutu v nepřiměřené výši, soud předně uvádí, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
61. Soud dále v podrobnostech poukazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ve znění změn provedených napadeným rozhodnutím, v němž žalovaný na straně 4 až 6 určil výši sankce za protiprávní jednání s přihlédnutím k pravidlům dle §§ 37 až 40 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný přitom uložil sankci za nejprísněji trestný přestupek a přihlédl k asperační zásadě (strana 5 prvostupňového rozhodnutí). Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného se zkrácení práv žalobkyně použitím asperační zásady nepodává.
62. Z rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že při zvažování výše pokuty přihlédly k obecné společenské škodlivosti jednotlivých přestupků a jejich negativním následkům jak pro spotřebitele, tak pro konkurující dopravce (srov. stranu 5 napadeného rozhodnutí a strany 4 až 5 prvostupňového rozhodnutí). Negativně hodnotily to, že dopravci provozující taxislužbu prostřednictvím aplikace Uber, jsou opakovaně a dlouhodobě upozorňováni na to, že mají povinnost splnit veškeré zákonné požadavky vztahující se k provozování taxislužby, přesto však nadále zásadně porušují zákon o silniční dopravě (strana 6 napadeného rozhodnutí). Pozitivně zohlednily skutečnost, že vozidlo žalobkyně bylo evidováno v evidenci vozidel taxislužby a žalobkyně sama byla jako řidič držitelem oprávnění řidiče taxislužby (strana 5 napadeného rozhodnutí). Jako přítěžující okolnost pak hodnotily skutečnost, že žalobkyně byla v minulosti za obdobné jednání již trestána (str. 5 prvoinstančního rozhodnutí, str. 5 napadeného rozhodnutí). Nadto žalovaný korigoval rozhodnutí správního orgánu I. stupně snížením pokuty ze 150 000 Kč na 100 000 Kč, neboť shledal, že tato částka je přiměřenou a odpovídá výši ukládaných pokut za porušení povinnosti stanovené § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 a 2, § 21 odst. 3 písm. d) bod 1 zákona o silniční dopravě při provozování taxislužby v Praze ve čtvrtém čtvrtletí 2017.
63. Podle městského soudu nebylo pochybením žalovaného s vlivem na zákonnost, že tyto srovnatelné případy žalovaný neuvedl (obdobně viz již bod 42 rozsudku městského soudu sp. zn. 10 A 116/2019). Městskému soudu je z úřední činnosti známo, že zástupce žalobkyně

zastupuje v případech týkajících se aplikace Uber velké množství jiných subjektů a to již ve fázi správního řízení. Je mu tak (a zprostředkovaně žalobkyni) rozhodovací praxe správních orgánů velmi dobře známá a mohl tak namítat konkrétně její nepřiměřenost. Podle městského soudu v posuzované věci uložená pokuta nevybočuje z výše sankcí, které žalovaný za stejné přestupky ukládal ke konci roku 2017. V řízení vedeném u městského soudu ve sp. zn. 15 A 54/2019, sp. zn. 10 A 73/2019 a sp. zn. 14 A 76/2019 o přestupcích z 20. 10. 2017 byla uložena sankce ve výši 80 000 Kč, u přestupků spáchaných dne 30. 10. 2017 (sp. zn. soudu 15 A 91/2019) byla pokuta ve výši 80 000 Kč, konečně žalovaný zmiňuje, že i žalobkyně byla v minulosti (rovněž v roce 2017) trestána za obdobné přestupky pokutou ve výši 70 000 Kč. Žalobkyně v podané žalobě neuvedla důvod, proč by právě žalovaným v žalobě napadeném rozhodnutí uvedené rozmezí „ve čtvrtém čtvrtletí roku 2017“ bylo nesprávně nebo nezákonně stanovené. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobkyni. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2132/2011 Sb. NSS, nebo či rozsudek kasačního soudu ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 57/2011-95). Sankce uložená ve výši 100 000 Kč se tak nevymyká správní praxi žalovaného ve čtvrtém čtvrtletí roku 2017.

64. Z uvedeného i plyne, že námitka, dle které žalovaný nevysvětlil snížení prvostupňovým správním orgánem uložené sankce, je nedůvodná. Žalovaný uvedl, že danou sankci snížil právě s ohledem na jeho praxi. Městský soud uvádí, že tento důvod je logický a zároveň výše, kterou žalovaný zvolil, nevybočuje z limitů správního uvážení. Městský soud tak není oprávněn do této výše zasáhnout (viz již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 25/2002).
65. Ohledně námítky majetkových poměrů a likvidační výše pokuty soud uvádí, že povinnost přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele mají správní orgány tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
66. V rozsudku ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„stěžovatel v rámci správního řízení nikdy neindikoval, že by u něj mohl být dán zvláštní důvod, aby správní orgány zjišťovaly jeho osobní a majetkové poměry při úvahách o výši sankce. Správní orgán, pakliže nemá žádné podstatné indicie o tom, že by pokuta mohla být pro pachatele likvidační, nemusí vždy provádět rozsáhlé zjišťování jeho osobních a majetkových poměrů, leda by snad byla výše pokuty sama o sobě tak značná, že by na první pohled mohla být likvidační pro většinu dotčených subjektů, nebo by to jednoznačně vyplývalo z jiných okolností správního řízení.“* (shodně viz i rozsudek městského soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 11 Af 47/2015-55, a rozsudek sp. zn. 6 A 101/2019).
67. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyně své majetkové poměry nedoložila, a to přesto, že ji k tomu již prvoinstanční správní orgán v oznámení o zahájení řízení ve věci přestupku ze dne 12. 2. 2018 vyzval. Žalobkyně, ačkoli snad nezbytně nemusela informovat prvostupňový orgán o svých poměrech předtím, než jí byla známa výše pokuty, mohla tak bezesporu učinit alespoň v odvolacím řízení, kdy jí již známa byla. V prvostupňovém správním rozhodnutí se správní orgán zabýval otázkou, zda sankce

nebude pro žalobkyně likvidační. V podaném odvolání vznášela žalobkyně proti danému názoru námitky právní, avšak nijak netvrdila, že by právě s ohledem na její osobní a majetkové poměry byla uložena sankce likvidační, natož aby svá tvrzení doložila. Soud dodává, že ani v podané žalobě, či na ústním jednání žalobkyně svoje majetkové poměry nedoložila. Žalovaný v souladu s judikaturou odhadl, zda by uložena sankce byla likvidační a chtěla-li žalobkyně tuto úvahu vyvrátit, měla tvrdit a doložit své majetkové poměry.

V. E Moderace pokuty

68. Konečně soud posoudil návrh žalobkyně, aby sám přistoupil k moderaci výše pokuty. Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, č. 2672/2012 Sb. NSS, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Z toho důvodu v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, vyplývá, že soud koriguje jen natolik závažnou nepřiměřenost uložené sankce, která má kvalitu nezákonnosti.
69. Žalobkyni byla v projednávané věci uložena pokuta toliko v 1/3 maximálně možné výše sankce. Pokuta nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Soud ji nepovažuje za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto nejsou splněny.
70. Soud si je vědom závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, a proto se zabýval novelou zákona o silniční dopravě účinnou od 1. 7. 2020 (provedenou zákonem č. 115/2020 Sb.), již došlo k liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k nejčastěji používaným mobilním aplikacím (i aplikace Uber), nicméně pro žalobce příznivější úpravu neshledal (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41 či dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54), když považuje právní posouzení stanovené výše sankce i jím provedené hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností za správné, pro stručnost odkazuje na strany 6 napadeného rozhodnutí a strany 4 až 6 prvoinstančního rozhodnutí.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

71. Městský soud neseznal žádnou ze vznesených námitek důvodnou, proto z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
72. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19.04.2023

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu